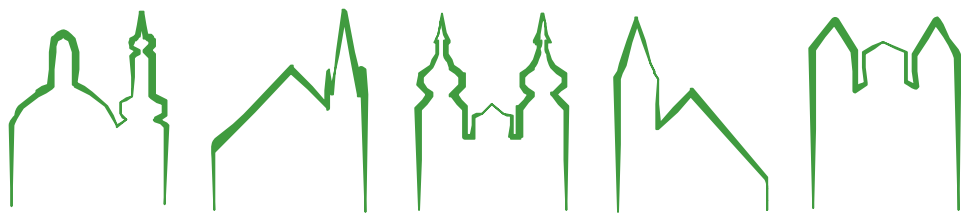

Život farností Znojma

4/2019

Ročník XXIX | Cena 10 Kč

O farním táboře na hájence u Tvořihráze

Stalo sa to v druhej polovici letných prázdnin. Medzi Únanovom a Tvořihrázou bola jedna hájenka. Ale to nebola len taká hocijaká hájenka, pretože sa v nej diali prazvláštne veci. Istí dobrí ľudia tam vybudovali táborisko s jedinečnými podsadovými stanmi. Tešili sa, že budú v nich bývať šikovní, malí, ale za to odvážni obyvatelia. Očakávané boli deti, tento rok nie len miništranti, ale aj dievčatá. Spoločne mali za úlohu obohatiť hájenku a aj svoje srdcia novými zážitkami a pamätnými udalosťami.

Svojej úlohy sa zhostili a splnili ju na jednotku s hviezdičkou, aj keď teda boli prázdniny a nikto by na známky ani nepomyslel. Spolu s vedúcimi si zahrali jednu veľkú hru a pricestovali v čase do obdobia rytierov, princezien, chudobných poddaných, temných bitiek, ktoré píše dejiny a do obdobia vzniku kláštorov, ktoré mali byť dverami do Božieho kráľovstva už tu na zemi. Hra mala teda názov „Stredovek“.

Všetci sa snažili prežiť v jednoduchých podmienkach, ako svätý František. Pitná voda sa musela dovážať z ďaleka vo veľkých nádobách a pozemok hájenky bol obsadený armádou včiel a myši, ktoré sa snažili o dobré spolunažívanie s ľuďmi. Ale to patrí do inej kapitoly. Teraz však späť do hry. Deti boli postavené počas tábora pred veľkú výzvu a to, že budú odvádzať hravú tímovú prácu a využívať pri tom všetky svoje schopnosti a talenty.

Niektoré deti bodovali v športe, iné mali mimoriadne vedomosti z oblasti náboženskej, či kultúrnej, alebo prírodovednej. Iné vedeli vždy vytvoriť taktiku na porazenie súpera. Na začiatku putovania stredovekom si museli zarobiť tučnú peňažnú sumu, aby sa mohli zaradiť do spoločnosti šľachty. Svoju jedinečnosť mohli ukázať v súťaži talentov „Hľadá sa hviezda stredoveku“. Dych vyražali gymnastické a tanečné vystúpenia, odvahu nabrali aj speváci a všetkých pobavil herecký výkon v scénke „Teleshopping“. Súťaže sa svojimi nesúťažnými vystúpeniami zúčastnili aj vedúci, v sólo tanci a v ohňovej show.

Deti sa učili byť správnymi rytiermi a princeznami, ktorí vedia, ako sa správať vo vyberanej spoločnosti. Ako sa to v živote stáva, ten kto má veľa, túži ešte po väčšom

Prázdniny prožívané naplno. | Foto Pavel Mašek

bohatstve. Vtedy sa začína bojovať aj s rizikom, že všetko stratím. Tak sa aj stalo. Deti boli poslané do guľickej bitky, z ktorej sa vrátili ako porazení a skončili až do prepustenia v hájenskej väznici s čočkovou kašou. Potom si ako svätý František uvedomili, že pravá sláva spočíva v pokore a chudobe i čestnom živote v Božej prítomnosti. Začali robiť z hájenky kláštor, zbierať dobré skutky a mať otvorené srdce pre toho druhého. Mladší čistili kúsok pozemku od kameňov a našli popritom archeologické nálezy, napríklad keramické črepy a podrážku od akejsi boty. Starší vytrvalí chlapci pomáhali s čistením sklepa a tak vyvážali hlinu vo fúrikoch.

Nechýbala pravidelná modlitba a svätá omša, ktorú nám prichádzal odslúžiť otec Ladislav. Keďže svätý František bol veľmi úzko spojený s prírodou, poslednú svätú omšu sme slávili po napínavej pokladovke pod holým nebom na poli, čo bolo pre všetkých nezabudnuteľným momentom.

Posledné dni patrili hre na kasíno, aby si všetci uvedomili, že aj hra má svoje hranice. V predvečer odchodu sa uskutočnila rozlúčková diskoteka. Kreativita detí a vedúcich v takej hre na stredovek nepozná

hranice. Dôležité je aj to, ako má niekto upravené vlasy, v akom účese a akej farby má kto vlasy. Preto sa na tábore vyskytlo mnoho zapletených copánkov u dievčat a najblázlivejší chlapci si v rámci zábavy nechali farbiť vlasy na ružovo. Ved' to bolo len tak zo špásu.

Kráľovská kuchyňa, z ktorej vychádzali všetky dobroty patrila Tadeášovi a jeho verným pomocníkom. Hlavou tohoto krásneho spoločenstva sa stal Mikuláš Mašek so svojim verným tímom. O zranených sa starali Filip s Evičkou a sestra Nicole Maria podporila tábor modlitbou. Za zásobovanie bol zodpovedný Honza a s najsilnejším hlasom poslúžil Pavel Mašek. Aj ostatní vedúci: Maruška, Annie, Zdiša a Johanka spolu s mladými Damiánom, Vojtom a Benom odvedli skvelú prácu. Tak isto bolo medzi vedúcimi veľa hudobných duší, ktoré sa starali, aby srdcia všetkých spievali Bohu na chválu.

Deti sa domov vrátili spotené a zablatené, no zato s väčším úsmevom na tvári. Straty neboli žiadne, každý rodič si odviezol ten istý počet detí, ako priniesol.

Sr. Nicole Vannayová

333 slov

jáhna Martina Mokrého

„Hola, hola, škola volá“, hlásaly vždy reklamní letáky všech papírnictví pravidelně nejpozději už v půlce srpna. Ty, kteří mají školní docházku za sebou, to asi už nechává v klidu. Možná ale patříte mezi ty, v nichž to vyvolává nebo vyvolávalo přinejmenším smíšené pocity anebo snad dokonce úzkost. Já jsem toto připomínání konce prázdnin nikdy neměl rád. Prázdniny se sotva překloupily do druhé poloviny a oni už straší s tím, že budou končit.

Nestává se vám taky někdy, že nechcete, aby den skončil? Můžeme to pozorovat už u malých dětí, které odmítají jít brzy spát. Něco podobného se může stát i dospělým. I když můžeme jít spát tak, abychom se dostatečně vyspali, snažíme se z toho dne urvat co nejvíce. Když jsme v dobré společnosti, nedokážeme se do noci odtrhnout, přestože víme, že druhý den budeme jako chodící mrtvoly. Je možné, že máte jinou zkušenost. Možná jste natolik disciplinovaní, že chodíte spát brzy. Možná zvládáte usnout do minuty, ať už se nacházíte kdekoli a v jakékoli pozici. Pokud je tomu tak, upřímně vám závidím, protože já to nedokážu.

Tyto zkušenosti ale ukazují na to, že někde v nás je touha po nekonečnu. Buď skrytě anebo otevřeně toužíme po tom, aby příjemné chvíle nikdy neskončily. Ať už se to týká období prázdnin nebo posezení s nejlepšími přáteli. Život nás ale nutí vyrovnat se s konečností nejen těchto chvil, ale i s konečností života jako takového. Michal Tučný v písničce „Tam u nebeských bran“ zpívá o krásách tohoto světa a také to, že krásnější svět už vůbec nehledá. Je ovšem tohle křesťanský postoj? My přece věříme, že naše touhy po nekonečné radosti a štěstí jednou dojdou svého naplnění. A to dokonce v takové míře, že to ani oko nevidělo, ucho neslyšelo a člověku nikdy ani na mysl nepřišlo. Takže se nemusíme bát, ani kdyby nám náhodou do schránky přišel leták s nápisem: „Hola, hola, věčnost volá.“

V tomto školním roce vám přeju co nejvíce krásných chvil, o nichž si budete moct říct: „Kéž by nikdy neskončily.“

Nový znojemský jáhen

Jáhenské svěcení. | Archiv jáhna Martina

Od mého narození 5. září 1992 byl můj život spojený s městem Blanskem, které se nachází na kraji Moravského krasu. Po páté třídě základní školy jsem v roce 2004 přestoupil na osmiletý obor blanenského gymnázia. Zhruba v té době jsem se stal členem místního 12. skautského oddílu. Když se

přiblížila maturita, začal jsem přemýšlet, kam bych měl pokračovat. Myšlenky na duchovní povolání se i v předchozím životě objevovaly, ale nebral jsem je nijak vážně. Ani v maturitním ročníku jsem nebyl úplně rozhodnutý. Proto jsem se poradil s některými kněžími. Blanenský farář P. Jiří Kaňa mi řekl, že v těchto záležitostech není kam spěchat a že mám klidně začít studovat něco jiného, pokud si nejsem jistý. Přihlásil jsem se tedy na Fakultu sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně, kde jsem poté rok studoval psychologii a politologii. Během tohoto roku jsem se rozhodl, že si přihlášku do kněžského semináře podám. Brněnský otec biskup mě do semináře přijal a po třech letech formace v olomouckém semináři mi nabídl možnost svá studia dokončit v Římě. A tak jsem se v roce 2016 přestěhoval do Papežské koleje Nepomucenum a začal studovat na Lateránské univerzitě. Svoje studia jsem zdárně dokončil a letos 22. června jsem byl v Brně vysvěcen na jáhna. Na konci svěcení otec biskup oznámil, že mě posílá do farnosti Žďár nad Sázavou. Za okamžik se však opravil a mým prvním místem se tak staly obě znojemské farnosti. Zažil jsem tak nejrychlejší přesun z farnosti do farnosti. Život s Bohem je zkrátka nikdy nekončící dobrodružství.

Martin Mokřý

Zvony kostela sv. Mikuláše (část II.)

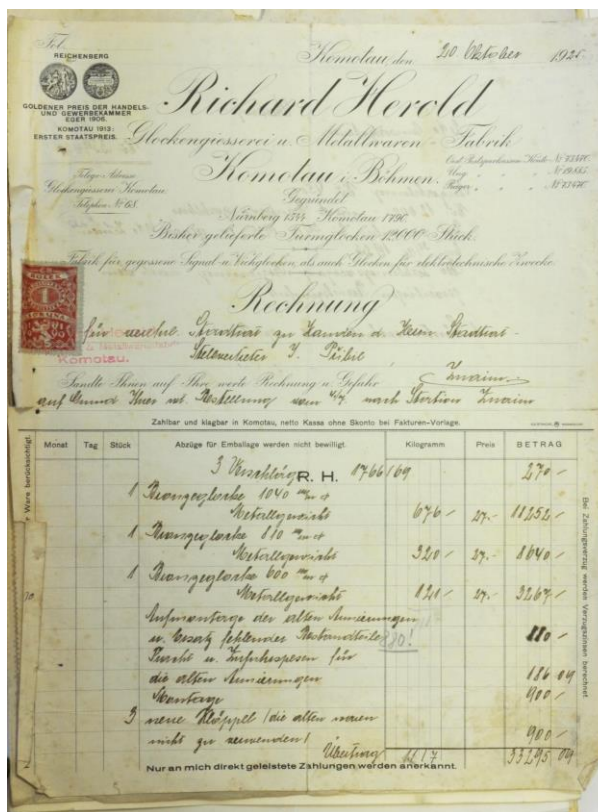
Ve farním zpravodaji č. 2/2019 jsme se zabývali dějinami zvonů u kostela sv. Mikuláše ve Znojmě do první světové války, během níž byly z kostelní věže sejmuty a následně do Vídně odvezeny čtyři tamější zvony. Válku přečkaly pouze dva, velký zvon z roku 1442 a menší zvon z roku 1630. Tentokrát se zaměříme na poválečnou obnovu zvonů.

V dubnu 1925 byla ve farnosti sv. Mikuláše ustanovena osmičlenná zvonová komise, jejímž předsedou se stal Josef Přibíl, majitel domu na Velké Mikulášské č. 17. Komise si kladla za cíl obnovu zvonového fondu prořídlého během první světové války. Jejím úkolem bylo vybrat dodavatele nových zvonů a zejména pak získat potřebné fi-

nanční prostředky na uhrazení nákladů spojených s jejich výrobou a instalací. Postupně bylo komisi předloženo několik nabídek s různými variantami na doplnění dochovaných zvonů. Nakonec byly objednány zvony tři, z nichž dva měly vytvořit soubor se stávajícími zvony a třetí měl sloužit jako umíráček. Smlouvu na dodání nových zvonů uzavřela zvonová komise 4. července 1925 s německou zvonařskou firmou Richard Herold z Chomutova.

V srpnu 1925 se zvonová komise obrátila na znojemskou veřejnost s následující výzvou:

„Protože také fara u sv. Mikuláše musela během války odevzdat kostelní zvony a zůstaly jí pouze dva, takže dodnes je menším zvonem zvoněno k ranní, polední i večerní modlitbě a rovněž při úmrtí, nevědí farníci od sv. Mikuláše, z jakého důvodu se zvoní. Následující poválečná doba nebyla k pořízení nových kostelních zvonů nijak zvlášť příznivá. Teprve v roce 1925 se podařilo z kněží a laiků sestavené místní komisi zahájit sbírku k tomuto účelu na širším základě. Usta-

Obrázek: Faktura od firmy Herold z roku 1925 za dodané zvony ke kostelu sv. Mikuláše (archiv Biskupství brněnského).

novená komise se proto obrací na všechny věřící katolíky ze Znojma a okolí s úpěnlivou a naléhavou prosbou, aby přispěli malým obnosem, každý podle svých možností, aby se potřebný obnos peněz vybral ještě letos na podzim při plánovaném svěcení zvonů a nové pěkné zvony do dálky nádherně souzvučně vyzváněly k chvále a slávě Boží a za živé a zeměřelé dárce. Tyto kostelní zvony budou svědčit a svatě dokazovat budoucím pokolením, že jejich předci byli schopni radostné oběti a byli věrni víře. Komise pro pořízení nových kostelních zvonů pro sv. Mikuláš ve Znojme vyslovuje předem každému dárci tisíceré Pán Bůh zaplatť.

Slavnostní svěcení nových zvonů se odehrálo v neděli 22. listopadu 1925. V deset hodin dopoledne byla v kostele sv. Mikuláše sloužena slavnostní bohoslužba, kterou celebroidal profesor náboženství P. Raimund Kobza a při níž zazněla mše od A. Faista v provedení pěveckého sboru Lyra.

O svěcení nových zvonů informoval znojemský týdeník Znaimer Wochenblatt následovně:

„Vlastní slavnost se konala teprve odpodlehle. Tři nové zvony byly uloženy u exportéra pana Franze Graßera na Vídeňské ulici. Tam se účastníci shromáždili. Okolo druhé hodiny přišlo duchovenstvo pod vedením pana děkana Dr. Pošmurného z Hodonic, aby zvony vyzvedlo. Vytvořil se slavnostní průvod. Za nastoupenou hudbou, katolickými mládežnickými skupinami a bíle oděnými družičkami se průvod dal do pohybu. Za družičkami průvod uzavíraly katolické spol-

ky a duchovenstvo. Pak jely dva pěkně v církevních barvách (bílé a žluté) vyzdobené vozy, na kterých byly vezeny právě tak vyzdobené zvony. Za vozy jely kmotry zvonů, v jednom voze paní Graßerová se slečnou Liboswarskou, v druhém následovaly paní Dvořáková a Buchbergerová. Vozy se zvony byly po obou stranách doprovázeny junáky. Takto šel průvod přes Salisovo náměstí [dnes nám. Republiky], Buchbergerovu [Čermáková], Brandtovu, Jungnickelovu [Pontassievská], Zámečnickou a Velkou Mikulášskou ke kostelu sv. Mikuláše. Před kostelem vozy se zvony zastavily a účastníci se odebrali do kostela, kde měl profesor náboženství P. Raimund Kobza německé sváteční kázání. Velký kostel nemohl pojmut tak mnoho lidí, protože množství, které se k slavnosti shromáždilo, se počítalo na tisíce. Po nadmíru obsaženém kázání se duchovenstvo přemístilo ke zvonům a pan děkan Dr. Pošmurný provedl svěcení zvonů; při tom kmotry vyjmenovaly

jména zvonů, a sice sv. Josef, sv. Klement Maria Hofbauer a sv. Antonín a Vincenc z Pauly. Během slavnostního aktu svěcení měl české sváteční kázání profesor náboženství P. Kirsch. Ihned po svěcení byly zvony vytaženy na věž. Nejprve byl vytažen středně velký zvon pojmenovaný po sv. Klementu Maria Hofbauerovi. Následoval ho malý zvon sv. Josefa a teprve nakonec velký zvon sv. Antonína a Vincence z Pauly. Přes nepříznivé počasí, které v tyto dny právě panovalo, vydrželo shromážděné množství lidí napjatě sledovat práci při vytahování zvonů. O šesté hodině večerní byly tyto práce ukončeny, takže se poprvé mohl rozeznít kovový zvuk zvonů a shromáždění zbožně naslouchali novému zvonění.“

Nové zvony měly následující rozměry:

1. **sv. Antonín a sv. Vincenc z Pauly:** dolní průměr 104 cm, váha 676 kg
2. **sv. Klement Maria Hofbauer:** 81 cm, 320 kg
3. **sv. Josef (umíráček):** 60 cm, 121 kg

Z dochované dokumentace se bohužel nedozvíme nic bližšího o výzdobě ani nápisích na zvonech.

Dva větší zvony byly navrženy k doplnění stávajících zvonů, s nimiž vytvářely harmonicko-melodické zvonění (e - g - a - h).

Zvony byly na dobu 10 let pojištěny proti požáru a úderu blesku u pojišťovny Riunione Adriatica di Sicurtà a to až do výše 30 tisíc korun.

Celkové náklady na pořízení a instalaci nových zvonů se vyšplhaly na 42.065 korun. Ulití a montáž tří nových zvonů včetně

srdcí od chomutovské zvonárny Herold stálo 33.961 K, zámečnické práce provedené znojemskou firmou Rudolf Prinz 5.370 K, náklady na zajištění slavnosti svěcení zvonů dosáhly 2.734 K.

Původní představa zvonové komise, že se potřebné finanční prostředky podaří získat do konce roku 1925, se ukázala jako přehnaně optimistická. První rok se z celkových nákladů podařilo uhradit pouze 14 tisíc korun. K 31. 12. 1926 činil dluh za zvony 21 tisíc, na konci roku 1927 asi 13 tisíc a ke konci roku 1928 ještě čtyři tisíce korun. Jak dokládá dochovaná korespondence, firma Herold se opakovaně domáhala uhrazení dlužné částky, a to včetně úroků z prodlení, které v červnu 1927 přesáhly již tři tisíce korun. Z tohoto důvodu byla zvonová komise nucena vzít si u znojemské spořitelny úvěr ve výši 13.000 korun. Celý dluh i s úroky se nakonec podařilo splatit až v roce 1929.

Peníze na pořízení nových zvonů byly získávány prostřednictvím kostelních sbírek a také z úředně povolené veřejné sbírky. Zvonovou komisí vedená sběrací listina obsahuje na 28 stranách okolo 1500 záznamů o přispěvcích, z nichž se většina pohybovala v řádu jednotek nebo desítek korun. (Není divu, že se potřebné prostředky po těchto drobných částkách vybíraly tak dlouho.) V listině najdeme ale i záznamy o několika velkých darech od jednotlivců či rodin. Ty nejvyšší dosáhly dokonce 1000 korun. Josef Přibil jako předseda zvonové komise apeloval opakovaně ve znojemském tisku na dobročinnost znojemských občanů. A byl to právě on, kdo měl hlavní zásluhu na pořízení nových zvonů, protože jako osoba oprávněná k provádění veřejné sbírky neúnavně sháněl dary po celém městě.

Velké úsilí vynaložené na pořízení nových zvonů přišlo velmi brzy vničit. Druhá světová válka byla ke zvonům ještě méně milosrdná než ta první. Zabavovány byly nejen téměř všechny nové zvony, ale i řada zvonů, které byly rekvizice za první války ušetřeny. Z kostela sv. Mikuláše byly 24. března 1942 odebrány čtyři zvony, všechny tři lité v roce 1925 a také zvon z roku 1630. Ve věži zůstal zachován pouze nejstarší (v době rekvizice přesně pětisetletý!) zvon z roku 1442. Protože se Znojmo nacházelo v okupovaném území připojeném k německé říši, byly zvony zabavovány na základě říšských zákonů a stejně jako během první světové války byly i tentokrát odvezeny do Vídně.

Chomutovská firma Richarda Herolda, která v meziválečném období ulila neuvěřitelných 7000 zvonů, přešla v období druhé světové války na válečnou výrobu a její majitel nakonec 8. května 1945 spáchal sebevraždu. Dějiny svatomikulášských zvonů ale pokračovaly i po druhé světové válce; o nich ale až v dalším čísle našeho zpravodaje.

Vzpomínka na otce Mariana Huska

Premonstrátský otcové Marian a Jeroným. | Foto archiv Věry Kosíkové

Napsat krátce a výstižně o otci Marianovi po jeho 16 letech působení ve Znojmě a okolí je věc takřka nemožná. Pokusím se být stručný a uvést jenom některé pocity, skutečnosti a vzpomínky, které ve mně zdejší přítomnost premonstrátů, především Mariana, zanechaly.

Byl to jistým způsobem zázrak, když se po 220 letech objevili v premonstrátské Louce dva mladí řeholníci – Marian a Jeroným. První s již bohatou praxí kněze, druhý čerstvě po vysvěcení. Oba osobnostně odlišní, ale vzájemně se dokonale doplňující svými zájmy, svou láskou ke svému povolání, svou otevřeností vůči okolí. První roky byly určitě pro oba v jejich novém prostře-

dí krásnou dobou na vinici Páně. Málokdy se objevili na veřejnosti samostatně, ve svém okolí činili dojem duchovně srostlého celku, jako dva bratři. Jeroným – dbající na detaily, na přesnost, Marian rozevlátý, nad věcí. Představoval jsem si vždy, jak jim ta celková souhra přináší velkou výhodu např. při zdolávání alpských vrcholů. Po odchodu Jeronýma a hlavně po jeho tragickém skonu jsem pozoroval, jak hluboce to Mariana vnitřně zasáhlo. Pro veřejnost však zůstal stále člověkem vyzařujícím radost, lásku k Pánu Bohu a k okolí. Myslím, že je duchovním pastýřem, kterého naše složitá doba velmi potřebuje. Jeho otevřenost, jeho společenská angažovanost, jeho koníčky, to vše, co poznali i mnozí nepraktikující lidé, vysvětluje, proč je knězem velmi oblíbeným v široké, nejenom křesťanské veřejnosti.

Myslím, že mohu říci, že jsme se velmi brzy stali blízkými přáteli, otec Marian tak nějak vrostl i do naší rodiny. Nejenže udělil ještě spolu s otcem Jeronýmem svátost manželství mé dceři Veronice, ale pokřtil i mé dva vnuky Vojtíka a Emičku a Vojtíkovi se stal kmotrem. Nelze spočítat společné

chvilky, které jsme strávili různými rozhovory při sklence vína nebo při společných akcích Spolku přátel hroznové kozy. Vždy z něj vyzařovala duchovní vyrovnanost, radost a láska. Ač o mnoho let mladší, stal se mi duchovním Otcem.

Možná bude dobré zmínit se o jeho velkém koníčku – motorovém paraglidingu. Tento sport opravdu miluje, několikrát se mi zmiňoval o tom, jak se nahoře ve vzduchu cítí svobodný, povznesený nad lidskými malichernostmi. Když jsem namítal, že je to ale určitě nebezpečný sport, vždy se usmál a odvětil, že je to naopak daleko bezpečnější než jízda na kole. Když mi pak několikrát volal, abych pro něho po nějaké poruše přijel někam na pole, kam elegantně doplachtil, uvědomil jsem si, že na tom něco pravdy bude. Stalo se vícekrát, že když jsem zaslechl zvuk jeho křídla, při přeletu jsme si zamávali, já šel něco dělat a najednou se po čtvrt hodině objevil Marian, který přistál na louce za vsí a přišel na kus řeči. Po hodině se pak zvedl a za chvíli jsme si již zamávali při odletu. Myslím, že možnost létat, stejně jako láska k vysokohorské turistice, je pro něj určitou hodnotou, kterou občas potřebuje k dobítí baterií ve svém nelehkém povolání, zvláště v naší stále ještě nedávnou totalitní minulostí dosti negativně poznamenané době.

Přeji otci Marianovi v jeho další práci na vinici Páně, tentokrát v jihlavské farnosti, mnoho sil a ochranu jeho patronů. Pán Bůh mu žehnej.

Martin Syka

Historie prvního obrazu Božího Milosrdenství (část I.)

Úcta k Božímu Milosrdenství je zvláštní druh úcty k Bohu, která se rozšířila po celém světě díky životu a dílu polské řeholnice a mystičky Faustyny Kowalské (25. 8. 1905 – 5. 10. 1938). Sestra Faustyna, dnes uctívána jako apoštolka Božího Milosrdenství, byla členkou Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství, jejímž nejznámějším střediskem je v dnešní době klášter v Krakově Lagievnikách. Po složení časných slibů v roce 1928 působila na několika různých místech kongregace, z nichž nejdůležitější byly pobyty v Plocku a ve Vilně, dnešním Vilniusu. V klášteře v Plocku se jí 22. února 1931 poprvé zjevil Ježíš a ve Vilně jí byly v průběhu četných dalších vidění a mystických rozmluv se samotným Ježíšem ukládány zvláštní úkoly. Byl jí přidělen i celoživotní zpodobník a spolupracovník na díle šíření úcty k Božímu Milosrdenství

P. Michal Sopočko, později rovněž blahoslavený.

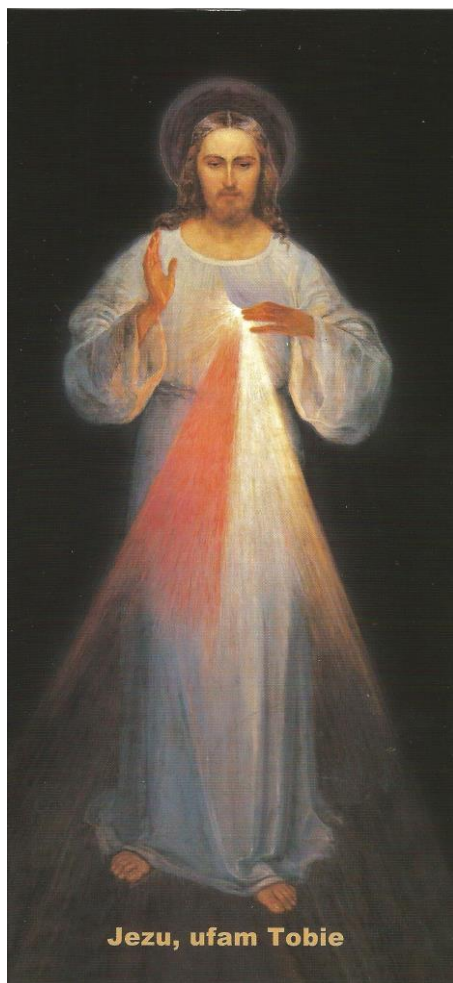
Způsoby šíření úcty k Božímu Milosrdenství vznikaly na přímé přání Pána Ježíše a jsou následující:

- * Obraz Božího Milosrdenství s nápisem: „Ježíši, důvěřuji Ti.“
- * Korunka k Božímu Milosrdenství
- * Modlitba v hodině Milosrdenství
- * Novéna k Božímu milosrdenství
- * Svátek Božího Milosrdenství o první neděli po Velikonocích

Všechny Ježíšovy pokyny se sv. Faustyně ve spolupráci s P. Michalem Sopočkem SJ podařilo během života realizovat, pouze založení nové kongregace Sester Božího Milosrdenství uskutečňoval P. Sopočko podle Ježíšových propozic více méně sám až po Faustynině smrti.

O popularizaci a uctívání Božího Milosrdenství (dále BM) na Znojemsku se zasloužil v letech po svatořečení sv. Faustyny (v r. 2000) zvláště dominikán otec Irenej Šiklar OP. Zorganizoval i několik poutí ke svaté Faustyně do Krakova-Lagievniků a stopy jeho působení jsou zejména ve farnosti svatého Kříže ve Znojmě dodnes patrné.

V tomto článku se budeme věnovat pouze obrazu Božího Milosrdenství, s nímž je kult BM nerozlučně spojen. Představuje celou postavu Spasitele, který pozvedá svou pravici k požehnání a jeho levá ruka se dotýká hrudi, odkud vycházejí dva paprsky. Jejich význam vysvětlil sám Ježíš: „Světlý paprsek znamená vodu, která ospravedlňuje duše, červený paprsek znamená krev, která je životem duší. Šťasten, kdo v nich bude žít, protože toho nezasáh-

Jezu, ufam Tobie

První téměř neznámý obraz Božího Milosrdenství nejblíže vidění sestry Faustyna.

ne ruka spravedlivého Boha“ (Deníček sv. Faustyna, s. 299).

V Česku i na Slovensku je možno vidět převážně druhou, krakovskou verzi obrazu z klášterního kostela v Lagievnikách a její odvozeniny, z nichž dvě máme i v našem kostele. Avšak původní verze, tedy první obraz BM, o kterém tu bude řeč, vznikl v litevském Vilniusu. Jak je možné, že v Litvě?

Dějiny Litvy jsou plné historických zvrátů, neboť tato malá země patřila od nepaměti do sféry zájmů svých sousedů, zejména Polska a Ruska, později SSSR. Do roku 1939 byla část území dnešní Litvy

součástí Polska a smlouvou o neútočení mezi nacistickým Německem a SSSR, tzv. Paktem Ribbentrop-Molotov z roku 1939, toto území těsně před 2. světovou válkou připadlo Sovětskému Svazu. V SSSR zůstala dnešní Litva i v důsledku Jaltské dohody z února 1945. Tak se stalo, že se předválečné středisko polské zbožnosti Vilno proměnilo v dnešní Vilnius, hlavní město Litvy.

Obraz Božího Milosrdenství byl prvním z úkolů uložených Faustyně. Nejdříve ho měla podle svých vidění namalovat sama, ale po mnohém trápení Ježíš dovolil, aby byl Jeho obraz namalován profesionálním malířem podle přesných instrukcí sestry Faustyny.

Po obdržení všech potřebných svolení, zejména převorky kláštera Ireny Krzyzanowské a matky Generální představené Kongregace sester BM Michaely Morawczewské, byla práce svěřena uznávanému akademickému malíři Eugeniuszovi Kazimirovskému, který s P. Sopočkem bydlel v klášteře sester vizitek na ulici Raspi 6, kde měl také svůj ateliér. Ve Vilně žil od osmnácti let a staral se nejen o výzdobu kláštera sester vizitek, ale i celého města Vilna, jeho kostelů i divadel. Téměř vše, co vytvořil, bylo postupně zničeno, a nejcenějším dílem, které po sobě zanechal, je právě první obraz Božího Milosrdenství, vzniklý podle instrukcí sv. Faustyny.

Sestra Faustyna se s malířem setkávala jednou až dvakrát týdně od 2. ledna 1934, vždy po mši a v doprovodu matky představené. Instrukce k obrazu probíhaly přímo v ateliéru za přítomnosti P. Sopočka. Sestra Faustyna často nebyla spokojena s Ježíšovým výrazem nebo jinými detaily a Eugeniusz Kazimierowski se trpělivě přizpůsoboval jejím požadavkům. Dílo bylo dokončeno přibližně v červnu 1934. Obraz měl 2,60 metrů na výšku a 1,38 na šířku. P. Sopočko připsal ke spodní straně obrazu nápis Ježíši, důvěřuji ti a dílo bylo hotovo.

Když Faustyna viděla poprvé hotový obraz, hned po návratu domů běžela do kaple a hořce se rozplakala. Ptala se: Ale Ježíši, kdo tě namaluje tak krásného, jakým opravdu jsi? A tu uslyšela slova:

„Velikost toho obrazu nespočívá v kráse barev, ani v práci štětce, ale v mé lásce.“

Po těch slovech se Faustynka uklidnila. Matce představené k tomu řekla: „Není to, co to mělo být, ale už to tak musí zůstat.“

Jelikož obraz byl velmi odlišný od tradičních vpodobení Krista, nebyl příliš líbivý, nelíbil se ani řeholnicím ani P. Sopočkovi, který pochyboval o jeho umělecké hodnotě. P. Sopočko ho sice malíři Kazimierovskému zaplatil, vzal obraz k sobě, ale s jeho veřejným vystavením příliš nespěchal. Jako vysoce vzdělaný teolog spíše sám zkoumal, zda nejsou vidění sestry Faustyny i nezvyklé zpodobnění Ježíše v nějakém rozporu s evangeliem a učením církve. Jistotu, že tomu tak není, čerpal pak především ze studia Tomáše Akvinského a sv. Augustina. Ježíšův požadavek však byl vystavit obraz na veřejném místě.

To bylo možné až od listopadu 1934, kdy se P. Sopočko stal rektorem kostela sv. Michala, který byl součástí kláštera sester bernardýnek. Umístil však obraz pouze v klášterní chodbě. Teprve po posouzení zvláštní církevní komise, jejíž stanovisko k obrazu vyznělo pozitivně, mohl být v dalších letech vystaven po straně hlavního oltáře.

O Velikonocích 1935 na Velký pátek uslyšela Faustyna slova Ježíše: „Chci, aby byl obraz veřejně vystaven.“ Svému zpozděnému měla vzkázat, že by to mělo být nejméně tři dny v Ostré Bramě v době ukončení 1900. jubilea Vykoupení, v rámci Velikonoc 1935. Shodou okolností byl P. Sopočko v té době požádán od probošta Ostré Bramy – kostela, ve kterém je vystaven slavný obraz Matky Milosrdenství Panny Marie ostrobramské, aby tam pořádal třídní homilie. P. Sopočko to s radostí přijal a jako podmínku si dal možnost vystavit obraz BM v Ostré Bramě, hned vedle Záračného obrazu Panny Marie. Probošt Stanisław Zawadski souhlasil. Obraz byl veřejně vystaven v Ostré Bramě od 25. do 28. dubna 1935.

Tím byly všechny Ježíšovy podmínky týkající se Obrazu Božího Milosrdenství splněny, i když pohnuté osudy tohoto obrazu nekončí, naopak začínají.

*Věra Červenková
(Dokončení příště.)*

10 let od návštěvy papeže Benedikta XVI. v Brně

Milé sestry, milí bratři, zdá se to neuvěřitelné, ale 27. září uplyne již deset let od chvíle, kdy naši diecézi poprvé v její historii navštívil Svatý otec. Pro mnohé, kdo byli přítomni, patří bohoslužba papeže Benedikta XVI. na tuřanském letišti pro více než sto dvacet tisíc poutníků ke stále živým vzpomínkám. Od mnoha lidí, se kterými jsem se od té doby setkal, jsem slyšel, že to pro ně byl hluboký zážitek a významná chvíle jejich života. Papež přijel, aby nás povzbudil pro každodenní život,

kde se stýká naše lidství (s radostmi i strastmi) s šancemi života v duchu evangelia. Konkrétně s vírou, nadějí a láskou, což byla témata jednotlivých dnů papežské návštěvy.

Někteří se tehdy zabývali jen vnějšími okolnostmi akce (co se kde jedlo, kolik to stálo, kolik policistů a záchranářů bylo ve službě) a jiní vnímali především to, co nám Svatý otec chtěl sdělit. V Brně Svatý otec Benedikt XVI. promlouval o naději, o kterou touží každý člověk opřít svou budoucnost.

Z jeho homilie mi nejvíce utkvěla v paměti tato slova: „Historická zkušenost ukazuje, jakým absurditám dospěje člověk, když vyloučí Boha z horizontu svých rozhodnutí a svého jednání... Je nutné svou svobodu stále znovu a znovu zaměřovat k dobru.“ Papež se však nevyjadřoval jen k věcem náboženským, ale všeobecně lidským a jsem přesvědčen, že svým úhlem pohledu inspiroval jak katolíky, či lidi vyznávající jinou víru, tak také ty, kteří se považovali za nevěřící.

Žehná Vám Váš biskup Vojtěch

Loucký kostel a klášter se znovu propojí

V srpnu letošního roku byla zahájena rekonstrukce staré školy v Louce, která v sobě ukrývá nejstarší části premonstrátského kláštera založeného v roce 1190 českým knížetem Konrádem Otou a jeho matkou Marií. Stará škola společně s přilehlým kostelem Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava je součástí Louckého kláštera prohlášeného v roce 2017 národní kulturní památkou.

Ze středověkého kláštera se v důsledku nedokončené velkolepé barokní přestavby dochovaly severní část ambitu a západní křídlo kláštera, jehož současná podoba je však výsledkem v 19. století provedené adaptace objektu na školu a dalších stavebních úprav realizovaných v sedmdesátých letech 20. století. Budova staré školy, jejíž provoz byl ukončen v roce 1994, v sobě stále ukrývá i části románských, gotických, renesančních a barokních přestaveb kláštera.

Cílem realizované obnovy je vznik centra, které se bude zabývat udržitelnou obnovou památek a jejich prezentací. V prvním podlaží staré školy vzniknou restaurátorské dílny a ve sklepních prostorech bude vybudováno lapidárium určené pro výstavu náleží a modelů kláštera. Ve druhém podlaží bude zřízeno informační centrum sloužící i jako zázemí pro řízené prohlídky kostela, kostelní krypty, ambitu a v budoucnu snad i dalších částí kláštera. Upraven a zpřístupněn bude také středověký rajský dvůr. V druhém podlaží vznikne rovněž velký konferenční sál.

Stavební úpravy se dotknou i louckého kostela. V rohovém poli křížové chodby bude obnoven původní vstup z kláštera do kostela. V současnosti se zde nachází pří-

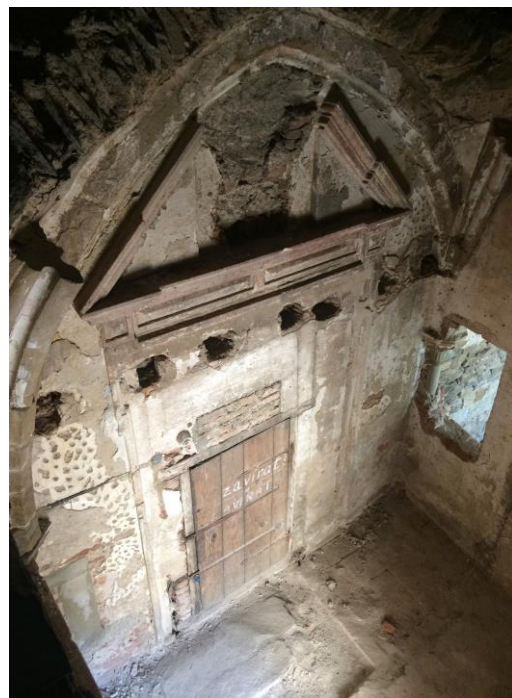
stup na schodiště vedoucí do kostelní věže, které je vestavěno do boční lodi kostela. Aby bylo možné původní propojení ambitu a kostela obnovit, bude stávající schodiště odstraněno a nahrazeno novým schodištěm přístupným přímo z kostela. Smyslem obnovy propojení kostela a kláštera je zajištění přístupu do kostela pro účastníky prohlídek a rovněž zpřístupnění hygienického zázemí v objektu staré školy pro provoz kostela.

Z původního středověkého klášterního ambitu se dochoval pouze jeho severní úsek přiléhající ke kostelu. Ten na rozdíl od ostatních částí kláštera, které jsou v majetku města Znojma, patří loucké farnosti a do stávajícího projektu obnovy není zahrnut. Jeho rekonstrukce bude snad v brzké době také zahájena.

V místě nedochovaného západního ambitu probíhá v současnosti archeologický průzkum, při němž bylo odkryto již 17 hrobů s kosterními pozůstatky, které s velkou pravděpodobností náleží zdejšímu premonstrátským řeholníkům.

Rekonstrukce, která potrvá až do poloviny roku 2021, je spolufinancována z Evropského fondu pro regionální rozvoj v rámci projektu „Centrum společného kulturního dědictví“, který navíc zahrnuje i obnovu barokní staroměstské sýpky v nedalekém Retzu.

Autoři útlé publikace z roku 1990 (vydané u příležitosti 800 let od založení premonstrátského kláštera Louka) na jejím konci uvádí, že obnova louckého areálu je naléhavým úkolem příštích let. Po téměř 30 letech, kdy se významnější pozornosti těšil pouze loucký kostel, se tedy konečně tento

Zastdžený barokní portál v ambitu starého louckého kláštera, který nově propojí kostel s klášterem. | Foto archiv autora

úkol začíná naplňovat a nám nezbyvá než doufat, že rekonstrukce Louckého kláštera, který svým významem dalece překračuje hranice našeho města, bude dokončena dříve než za dalších 30 let a klášter konečně najde smysluplné využití odpovídající jeho významu, které bude v souladu s jeho původním duchovním významem.

Ondřej Lazárek

Převzetí budovy kapucínského kláštera

Po téměř rok trvajících administrativních záležitostech znojemská farnost fyzicky převzala 7. srpna 2019 od státu budovu bývalého kapucínského kláštera na Masarykově náměstí ve Znojmě.

Díky mnoha dárcům také mohla zaplatit celou kupní cenu 7 800 100,- Kč bez potřeby nějaké půjčky. Považuji to za dobré znamení celého tohoto podniku a věřím, že Bůh to všem odplatí svým požehnáním! Dalších necelých 300 000,- Kč ještě bude potřeba zaplatit do konce roku jako daň z převodu nemovitosti.

První nejpotřebnější starostí bylo vytrhnout všechna čtyři klášterní nádvoří z rukou přírody, která je za ta léta neuvěřitelně úplně pohltila. Díky ochotným pomocníkům se vyvezly první čtyři traktorové vlečky vyřezaných křovin a starého dřeva.

Další aktuální věcí bude vyvezení mnohého nepořádku, který se zde za léta na-

shromáždil, a pak snížení horizontu vnitřních dvorků, jež se časem navýšil nad úroveň dlažby chodby a způsobuje zavilhání zdi. Elektřina a voda zůstávají zatím nevyužitelné z bezpečnostních důvodů.

Tak se postupně vytvoří podmínky pro zpracování stavebního projektu obnovy budov. Kvůli termínům dotačních projektů se s realizací stavebních prací může počítat až od roku 2021.

Rádi bychom všechny dárce i veřejnost s budovou seznámili, proto zveme na odpovědné otevřených dveří v sobotu 7. října 2019 od 13 do 16 hod.

P. Jindřich Bartoš

V katastru nemovitostí je jako vlastník bývalého kapucínského kláštera již zapsána Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo. Rozloha zakoupeného pozemku činí 1709 m², z čehož zhruba polovina je zastavěná a polovinu tvoří nádvoří.

Král Saul ovládl znojemský hudební festival

Znojemský hudební festival Hudba Znojmo, který již dávno díky své kvalitě přesáhl hranice znojemského regionu, byl letos ve znamení výročí pádu železné opony a zároveň především ve své druhé polovině akcentoval *hudbu králů*, tedy hudbu, která vznikala pro potřeby královských dvorů a pro potěchu panovníků. Vyvrcholení celého 19denního hudebního maratonu bylo vskutku královské – oratorium Georga Fridericha Händela SAUL. Tato barokní perla, která má díky své dramatictosti velmi blízko k opeře, měla svoji scénickou premiéru 25. července 2019, následné reprízy byly odehrány 27. a 28. července. Velkolepá scéna vznikala přímo na míru jízdně Louckého kláštera, jejíž stěnu ozdobila krásná freska, která spolu s efektním nasvícením a střídavými kulisami vytvořila dokonalý základ pro rozehrání biblického dramatu.

Prezident festivalu Mgr. Jiří Ludvík se od začátku netajil tím, že uvedení oratoria bude hudební událostí roku, na které se sejdou nejlepší současní operní zpěváci. Z nadšených kritik, které po premiéře vyšly v odborných časopisech, je jasné, že nebyl daleko od pravdy. Roli krále Saula nastudoval patrně nejlepší současný basbarytonis-

ta Adam Plachetka, sólista Vídeňské státní opery, který vystupoval na nejprestižnějších světových operních scénách (např. Metropolitan opera v New Yorku, Bayerische Staatsoper v Mnichově, Carnegie Hall v New Yorku či Royal Opera House Covent Garden v Londýně). Budoucího krále Davida ztvárnil kontratenorista Andreas Scholl, rodák z Německa ověnčený řadou ocenění, který se specializuje na barokní hudbu. Polský tenorista Krystian Adam se představil jako Jonatán, Saulův syn a zároveň Davidův přítel. Adamova manželka Natalia Rubis ztvárnila Saulovu dceru Merab. Již tradičně se dirigentské taktovky chopil Roman Válek, který jistě vedl svůj Czech Ensemble Baroque Orchestra, jeden z našich nejlepších orchestrů specializovaných na stylovou interpretaci. Sóla na barokní harfu či na zvonkohru patřily k vrcholům celého oratoria. Czech Ensemble Baroque Choir v čele se sbormistryní Terezou Válkovou se postaral o dokonalé sborové zpěvy.

Biblický příběh krále Saula, který na konci svého života zcela opojen svou mocí odpadne od Hospodina, najdeme v 1. a 2. knize Samuelově. Samotné oratorium se věnuje poslední části Saulova života – moc-

ný vladař si díky četným vítězstvím vydobyl autoritu i důvěru svých poddaných. Zlom přichází ve chvíli, kdy je mu představen skromný a zbožný David, přemožitel Goliáše. Mezi muži by mohlo vzniknout přátelství, vždyť David pomohl Saulovi s Filištiny, do cesty se jim ovšem postaví žárlivost. Davidovu rostoucí popularitu Saul nedokáže překonat, a proto poručí svému synu Jonatánovi, aby Davida zabil. Jonatán, Davidův přítel, odmítá rozkaz vyplnit a Saul je nucen padnout až na dno. Je ovládán svými nejtemnějšími stíny, Hospodin se od něj odvrací a kdysi nepřemožitelný vladař umírá osamocený na bojišti, zatímco David je vyzdvihován jako budoucí král. Aktuální přesah příběhu je silný i pro režiséra oratoria, Tomáše Ondřeje Pilaře. Zatímco osamělý Saul boj o svoji duši prohraje, David podle Pilaře vítězí proto, že vše vsadil na kartu s názvem víra a přátelství. „Království Boží je mezi námi. To slovo „mezi“ je na tom nejdůležitější. Právě mezi námi, v našich vztazích, je to nejcennější, co na tomto světě máme. A to je to největší poselství, které tento příběh přináší.“

Petra Bláhová

FARNÍ FAŘIŠTĚ

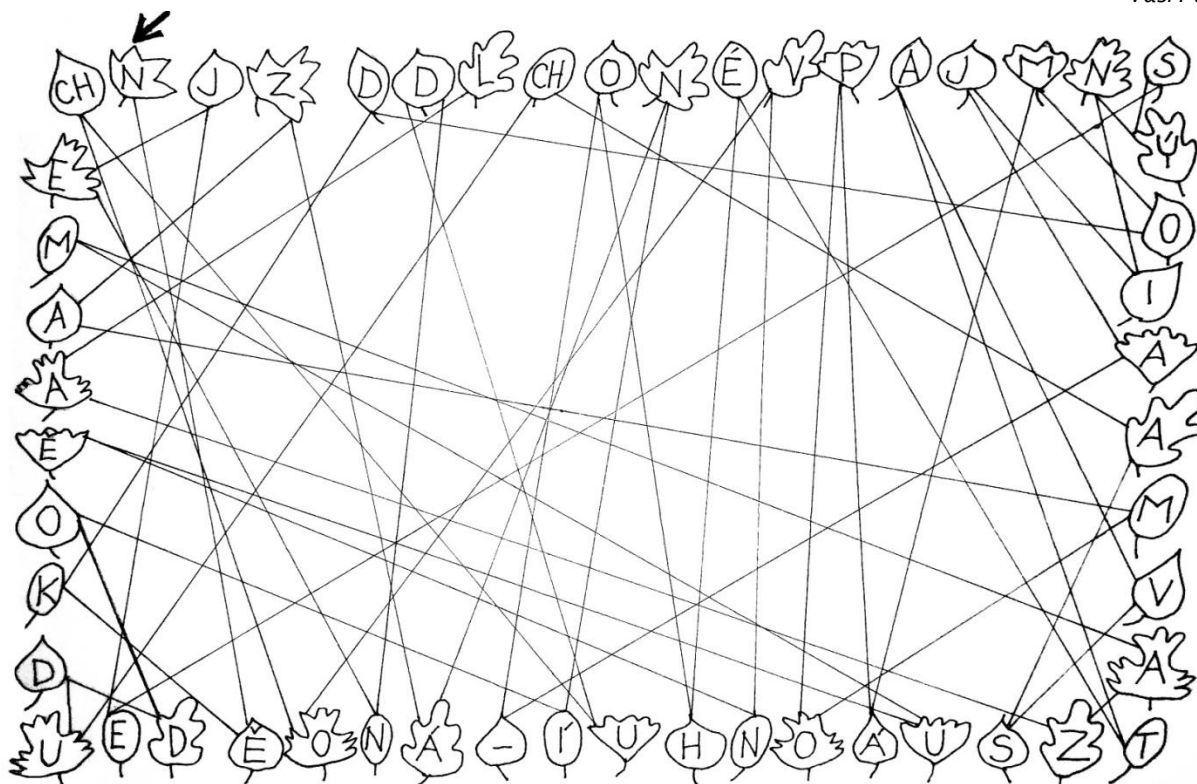
Milí čtenáři našeho milého Fařiště!

Podzimní vítr nám rozfoukal listy do všech světových stran.

Budete-li trpěliví a následovat nitky babího léta mezi listy (začátek naznačuje šipka), vyjde vám jeden biblický aforismus.

PS: Kdo ví, co přesně je aforismus, má bod navíc :-)

Vaši PaKLíci

Zakládejte společenství

4. října oslaví kulaté životní jubileum otec PETR PAPOUŠEK, rodák ze znojemské farnosti sv. Kříže. Přestože dnes působí na Vysočině, můžeme se s ním občas setkat i ve Znojmě, kam se stále rád vrací.

Co se stalo impulsem k tvému rozhodnutí stát se knězem? Bylo to těžké rozhodnutí?

Bylo to spíš postupné rozhodnutí. Vyrostl jsem v tradiční katolické rodině. Od třetí třídy jsem začal ministrovat. Prvním impulsem byla otázka děkana Švejcara na Václavském náměstí: „Nechceš se stát knězem?“ To bylo asi v 10 letech. Pak jsem na to zapomněl. Ale oslovili mě další kněží. Například otec Vojtěch Cikrle, který mně udělil prvním svatě přijímání a který naši rodinu často navštěvoval. Rozhodnutí bylo těžké. Pořád jsem hledal Boží vůli a chtěl jsem nějaké znamení. Do semináře jsem se hlásil dvakrát. V roce 1990 a pak v roce 1993. To bylo po duchovních cvičeních na rozlišení povolání na sv. Hostýně. Pak už jsem byl pevně rozhodnutý.

Připomeň, kde všude jsi od jáhenského svěcení působil?

Na jáhna jsem byl vysvěcen v roce 1999 a poté jsem byl poslán do farnosti sv. Mar-

tina v Třebíči. Po vysvěcení na kněze jsem působil jako kaplan rok v Hodoníně a dva roky v Telči. To byly velmi živé farnosti. Pak jsem se stal farářem ve Velkých Pavlovicích. Na ta léta velmi rád vzpomínám.

Z vinařského kraje jsi v roce 2011 po osmi letech přesídlil na okraj Vysočiny. Byla to pro tebe velká změna? Jak sis na odlišný kraj a zřejmě i na odlišnou mentalitu lidí zvykl?

Ano. Byla to velká změna. Na Slovácku jsou lidé srdečnější a otevřenější. Je tam větší teplo. Všude samý vinohrad. Na faře jsme měli také velký vinný sklep, kde se scházela na hody chasa. Protože jsem z jihu, bylo mi to bližší. Na Vysočině to trvá déle, než si člověk zvykne. Po osmi letech jsem už tady jako doma. Jsou zde krásné lesy a dobří lidé.

Tvoje současné farnosti zahrnují asi 14 vesnic. Jak dlouho ti trvalo si zapamatovat jejich názvy?

Mám dvě farnosti. Do farnosti Křoví patří ještě vesnice Křižínkov a Katov. Já sídlím ve farnosti Deblín, do které spadá ještě 10 vesnic. V Kuřimské Nové Vsi je také kostel a fara. Takže mám na starosti 3 fary, 3 kostely a 7 kaplí. Území asi 20 kilometrů. V kaplích bývá jednou za rok poutní mše svatá. Od května do října je poutní sezóna. Do dneška přemýšlím, do které kaple mám jet na pout, abych to nepopletl.

Je duchovní správa takových rozlehlých farností něčím specifická?

Na Slovácku je jedna farnost, jeden kostel, jedna fara. Na bývalém působišti jsem měl tedy jen tři kostely a tři fary a území 7 kilometrů. Na Vysočině je to jiné. Tady jsou malé vesničky. Já tomu říkám osady. Třeba někde v lese, kde žije jen 20 obyvatel. Zažil jsem to už v Telči a okolí. Najedu tady hodně kilometrů. Zvláště v zimě je to náročné, když napadne více sněhu. Několikrát jsem zažil, že cesta byla neprůjezdná. Nebo jsem musel jet zaopatřovat do lesa traktorem.

Interiér kostela v Křoví vytvořil v 80. letech v duchu pokoncilní liturgické reformy akademický sochař a jáhen Karel Stádník. Jak se ti v moderně zařízeném kostele slouží?

Já mám modernu rád. Je to pro mě osobně nejkrásnější kostel, ale i farnost. Přistěhovalo se do ní hodně mladých rodin s dětmi. Loni byly ve farnosti Lidové misie vedené otcem Markem Dundou. Po nich začaly být jednou za měsíc mše svaté zvláště pro děti. Nejvíc jsem napočítal na jedné mši svaté 35 dětí. To je pro kněze velká radost, když je živá farnost.

Petr Papoušek při bohoslužbě. | Foto Člověk a víra

Máš při své práci čas věnovat se nějakým zálibám?

Rád cestuji, chodím na bazén nebo do přírody, rád si přečtu knihu. Ale moc času není, nebo si ho spíš neudělám. Za těch 8 let jsme opravili dva kostely. Mám z toho radost. To je také takový koníček faráře. Teď se chystáme opravovat faru v Kuřimské Nové Vsi, aby mohla více sloužit nájemníkům.

Kdo patří mezi tvé oblíbené světky?

Don Bosko, patron mládeže. Jsem už 18 let kaplanem pro mládež. Kdybych nepoznal diecézní kněze, byl bych asi salesiánem. Narodil jsem se na sv. Františka z Assisi. Také tento světec mě přitahuje svou chudobou, prostotou. Měl rád přírodu. Ještě jsou to dva novější světky, otec Pio a sv. Šarbel. Dostali hodně milostí a darů od Boha, aby pomohli mnoha lidem.

Z webových stránek tvé současné farnosti se zdá, že tvoji farníci se rádi vydávají na poutě, ať už daleké nebo blízké. Účastníš se těchto poutí taky?

To je také jedna z mých oblíbených činností. Rád organizuji poutě už 18 let. Já jsem „vyrostl“ na poutním místě Hluboké Mašůvky a na Turzovce. V květnu a v říjnu

R.D. Petr Papoušek

Narodil jsem se 4. 10. 1969 ve Znojmě. Mám tři starší sestry. Šest synovců a dvě neteře. Tři prasnynovce a jednu praneteř. Maminka už zemřela, letos to bude 10 let. Tatínek žije v domově důchodců na Žernůvce v mé farnosti. Absolvoval jsem základní školu ve Znojmě. V roce 1987 jsem se vyučil prodávčem stavebního řemeslných potřeb. Pak jsem si dělal nástavbu při práci a v roce 1989 jsem ve Znojmě maturoval. Rok jsem pracoval na vrátnici a tři roky na celnici na Hatích. Po té jsem se v roce 1993 rozhodl nastoupit do Teologického konviktu v Litoměřicích. Pak jsem byl od roku 1994 do roku 1999 v semináři v Olomouci. V roce 1999 jsem byl vysvěcen na jáhna, v roce 2000 na kněze. Od roku 2000 do roku 2001 jsem působil jako kaplan v Hodoníně, od roku 2001 do roku 2003 jako kaplan v Telči. V letech 2003 až 2011 jsem byl farářem ve Velkých Pavlovicích, Němčickách a Horních Bojanovicích a od roku 2011 do současnosti jsem farářem v Deblíně a Křoví. Od roku 2015 jsem také místoděkanem v Tišnově.

jezdím s farností na poutě. Teď už většinou jen jednou za rok. Příští rok se chystáme na nejnovější poutní místo Butkov na Slovensku.

Kněžské povolání přináší řadu radosti i starostí. Co tebe na něm těší a co ti naopak přijde nejobtížnější?

Moji radosti v kněžském životě je pastorační. Modlitba, mše svatá, udělování svátostí, návštěva nemocných, výuka náboženství. Někdy jsou velké starosti s opravou fary nebo kostela. Nejobtížnější je, když přijde den, kdy kněz nemá čas pomodlit se breviář.

Zdá se, že do Znojma se vždycky rád vracíš. Co tě sem přitahuje?

Královské město Znojmo je krásné. Žil jsem ve Znojmě 24 let, tak mě přirostlo k srdci. I když už je rodný dům prodán a zbourán, mám ve Znojmě mnoho příbuzných. Moje tajné přání je koupit si na důchod ve Znojmě byt a sloužit zde jako výpomocný duchovní.

Chtěl bys do svého rodného města něco vzkázat?

Ve městech, kde jsem působil, byla křesťanská společenství nebo jsem je zakládal. Na vesnici není o společenství zájem. Mys-

lím si, že každá větší farnost by měla mít společenství mládeže, rodin nebo i seniorů. Ve společenství rosteme. Kdybych do společenství jako mládežník nechodil, možná bych knězem ani nebyl. Ve společenství jsem se naučil modlit a adorovat. Tehdy mně hodně pomohl otec Antonín Krasucki. Zakládejte společenství. Modlete se společně. Pak poroste vaše víra, láska i naděje. Přeji Vám, rodným farníkům, abychom se všichni jednou setkali v nebi.

A až pojedete přes Deblín, tak se stavte. Rád vás uvidím. Bůh Vám žehnej!

Ze rozhovor děkuje Ondřej Lazárek

Stará dominikánská knihovna se stěhovala

V průběhu července letošního roku se stará klášterní knihovna znojenských dominikánů stěhovala po 15 letech znovu do Brna. První, totalitním režimem vynucené stěhování, proběhlo v lednu 1951 nedlouho poté, co byl zdejší dominikánský klášter přepaden komunistickou policií a jeho členové uvězněni v internačních táborech. Tehdy byla nejceněnější část dominikánské knihovny převzata Univerzitní knihovnou v Brně, stejně jako fondy dalších zrušených klášterů. Z původního fondu čítajícího na 13 tisících svazků se tehdy podařilo zachránit necelou polovinu zahrnující nejceněnější jádro knihovny.

Nebyla to však první pohroma, která dominikánskou knihovnu ve Znojmě postihla. Již v roce 1555 byla většina knih zničena při rozsáhlém požáru kláštera.

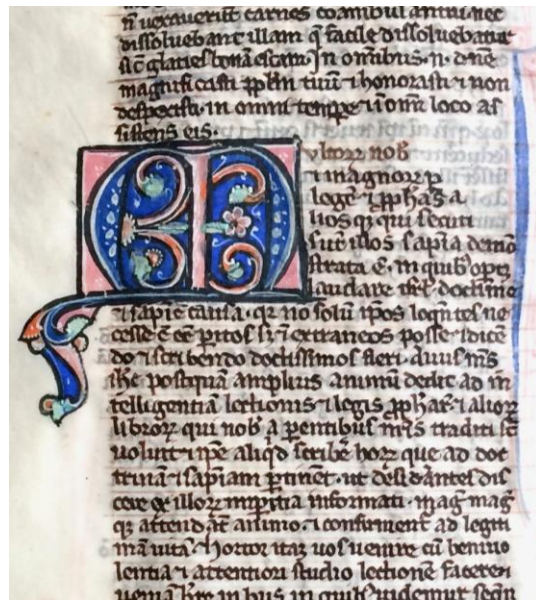
Současný přesun knihovny, která byla dominikánům podle restitučních zákonů vrácena již v roce 1991 a v roce 2004 přestěhována zpět do znojenského kláštera, se děje na základě vzájemné dohody mezi dominikánským řádem a Moravskou zemskou knihovnou v Brně (MZK), kde je dnes knižní fond znovu uložen. Důvodem ke stěhování knih je zrušení znojenského dominikánského konventu, ke kterému došlo v roce 2014, potřeba zajištění dostatečné ochrany fondu a jeho zpřístupnění badatelům.

Knihovna zahrnuje přes šest tisíc svazků. Nachází se mezi nimi 58 rukopisů a 47

prvotisků (knih tištěných do roku 1500). Nejstarší knihou je Bible francouzské proveniencce ze 13. století. Má téměř kapesní rozměry (16 krát 9 cm) a je psána velmi drobným písmem na velice tenkém pergamentu. Písmo je tak malé, že jeho čtení vyžadovalo buď dobré světlo a ostrý zrak anebo bylo třeba použít lupu. (Písmo tak trochu připomíná dnešní nápisy na spotřebním zboží.) Na téměř 800 stranách Bible se nachází i řada barevných zdobných iniciál.

Knižní fond obsahuje také velké množství poměrně unikátních tisků ze 16. století, které se do kláštera dostaly až druhotně.

Mezi 6 tisíci svazky jsou knihy tištěné od 16. do počátku 20. století. Jedná se zejména o teologickou literaturu, ale zastoupeny jsou i další obory, a to zejména v tiscích z 16. století, které je oborově poměrně bohaté. Z dalších oblastí jsou zde zejména církevní a světské právo, historie, lékařství. Ve fondu se nachází staré tisky původem z německých zemí, ale i Španělska, Itálie a Francie. Nechybí ani tisky z Čech. „Šíře jazyků i původ knih potvrzují jak různorodost národnostního osazení kláštera, tak i vysokou intelektuální úroveň znojenských dominikánů,“ uvádí v knize *Dominikánský klášter ve Znojmě* Efrém Jindraček.

Zdobená iniciála z „kapesní“ Bible ze 13. st. z fondu znojenské dominikánské knihovny. | Foto archiv redakce

Zajímavostí je velká paleta původních vazeb knih právě ze 16. století a poměrně velké množství rukopisných zlomků druhotně použitých na vazbách mladších knih, dodává Jindra Pavelková z MZK.

Svazky zůstávají nadále vlastnictvím dominikánského řádu a MZK bude zajišťovat jejich správu a zpřístupnění badatelům.

Ondřej Lazárek

STALO SE – KRÁTCE

Změny v duchovní správě znojenských farností

Od 1. 8. 2019 byl dosavadní kaplan od Sv. Kříže a Sv. Mikuláše **R. D. Ladislav Bublán** ustanoven duchovním správcem farnosti Znojmo-Louka a přilehlých farností Konice, Havraníky, Hnanice a Šatov. Tamější farář **P. Marian Husek OPraem.** byl ke stejnému datu po 16 letech přeložen do farnosti sv. Jakuba v Jihlavě.

Ve farnostech sv. Mikuláše a sv. Kříže vykonává od prázdnin roční jáhenskou službu **Martin Mokřý** z Blanska.

Rozloučení s otcem Marianem

V sobotu 27. 7. 2019 se konala rozlučka s louckým farářem otcem Marianem Huskem, která byla zahájena děkovnou mší svatou v kostele sv. Václava v Louce. Další část programu se odehrála na faře a přileh-

lé farní zahradě, kde bylo pro všechny připraveno pohoštění. Rozloučit se přišli především farníci a známí, ale také Spolek přátel hrozvné kozy. Vládla zde přátelská a pohodová atmosféra, u dobrého jídla a pití se i dobře povídalo. Následující den se otec Marian rozloučil ještě v Konicích při pouti ke sv. Jakubovi. Zde se i tančilo. Věřím, že otec Marian nás ve Znojmě brzy navštíví. Z nového působiště v Jihlavě to k nám nemá daleko. (mo)

Signály: Sociální síť pro mladé křesťany

V jednom z posledních čísel Katolického týdeníku vyšla příloha věnující se mladým lidem. Její součástí byl i rozhovor s Mikulášem Maškem ze znojemské svatomikulášské farnosti. Mikuláš je totiž členem realizačního týmu portálu Signály.cz, který dnes využívá přes 35 tisíc mladých lidí.

Mladí lidé dnes tráví spoustu času na sociálních sítích. Čím je přitahují?

Mladí tam hledají zábavu. Zahánějí tak nudnou přednášku či volnou chvíli. Později pak ze zvyku už jen projíždějí feed (příspěvky, které jim síť nabízí), protože je to jednodušší než vstát ze židle za dobrodružství. A mimoto informovaní chtějí být všichni. Sociálními sítěmi se informace šíří skutečně rychle a je potřeba být ve střehu pořád, aby vám něco neuniklo.

Co do tohoto prostoru mohou a mají vnášet křesťané?

Stejně jako všude jinde – křesťanství. To znamená v širší rovině třeba pravdu, lásku, slušnost, svědectví vlastního života. Není nutné se snažit za každou cenu o evangelizaci, ale důležitý je křesťanský postoj. Být i zde světlem pro druhého. Mnohým se to perfektně daří. Na Instagramu nebo YouTube najdeme zajímavé křesťanské influencery (tvůrce obsahu, které mnoho lidí sdílí), kteří často svým životem a sdíleným obsahem oslovují spousty mladých.

Sociální média jsou dobrým sluhou, ale špatným pánem. Jak ukočírovat, aby se služba, angažovanost na sítích nestala nebezpečnou, zabírající například příliš času?

Zde je, stejně jako i pro jinou práci nebo službu, důležitá osobní zralost člověka. Pro někoho je přítomnost na sociálních sítích zábavou, pro jiného prací. Zejména děti a mladé lidi je důležité dobře vést, aby

dokázali sami hledat rovnováhu pro svoji přítomnost ve virtuálním a reálném světě. K tomu může posloužit dobrá nabídka alternativ, jak trávit čas bez mobilu, osobní příklad nebo propojování obou světů – vést skrz digitální svět k reálným zážitkům.

Co do prostředí sociálních sítí vnáší Signály.cz?

Web Signály.cz je nejvíce využíván pro své blogy. Uživatelé si sem chodí číst nebo je tvořit. Díky blogovým článkům tak tento portál český internet obohacuje o velké množství hodnotných myšlenek

a osobních svědectví. Otevřené prostředí, kde je možné i smysluplně diskutovat, je v současné době využíváno především starší mládeží a mladými rodinami. Ti zde nacházejí buď společenství, nebo inspiraci a prostor pro sdílení. Mnozí jsou na Signálech.cz přítomní, protože se cítí sami a hledají oporu dalších křesťanů. A například diskutovat na téma „Jaký růženec preferujete“ nikde jinde moc nejde.

Mnoho křesťanského obsahu je i na Facebooku a dalších sítích. Je specificky křesťanská sociální síť skutečně potřeba?

Web Signály.cz existuje díky uživatelům, kteří ho navštěvují, potkávají se tady a tvoří zde obsah. Signály jsou něco jako větší společenství. Až do něho uživatelé přestanou chodit, přestane být komunitní web potřeba. Důležitá je ale základní myšlenka a poselství – přivést Krista blíž mladým lidem. Proto pod značkou Signály.cz vznikají spolu s mladými další aktivity, které odpovídají trendům dnešní doby a jsou nezávislé na platformě webu. Konkrétně se jedná např. o nové video pořady, které Signály.cz natáčí, a mediální křesťanský obsah, tvořený

Nový člen realizačního týmu portálu Signály.cz. | Zdroj: <https://signaly.cz>

pro sociální síť. Zde nám rychle roste sledovanost a zvyšuje se dosah mezi mládeží.

Jaké výzvy nyní před Signály stojí?

Snažíme se nově orientovat na tvorbu audio vizuálního obsahu pro mládež v online světě. Primárním médiem por hlásání Krista mládeži je v dnešní době Instagram. Proto zde rozvíjíme náš účet, ale chceme i podporovat instagramové účty dalších křesťanských influencerů. Snažíme se propojovat různé skupiny a společně podporovat mládež a evangelizaci v digitálním světě.

Nedávno jsme také např. ve spolupráci se spolkem Laudato Si zahájili tvorbu a publikování video eko výzev pro mládež. V této iniciativě chceme určitě pokračovat.

Velkou výzvou pro nás je připravovaná nová platforma SignályTV. Zde brzy nabídneme prostor křesťanským internetovým videím. Zároveň se snažíme shánět finanční prostředky i pro pokračování vlastní video tvorby a přípravu nových pořadů. (tok)

(Zdroj: Katolický týdeník č. 35/2019, příloha str. 16)

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Milí přátelé humoru!

Začal nový školní rok. Vám, milí rodičové možná přibyla vráska na čele, Vám, milé děti možná přibýly vrásky dvě.

Ale nebojte. Za deset měsíců tu máme zase dvouměsíční prázdniny! To uběhne cobydup, že jo???

Tak tedy:

Na začátku školního roku praví táta svému synkovi: "Ode dneška o tobě nechci slyšet ze školy žádné špatné zprávy! Zapiš si to za uši!"

Synek na to: "Udělám, co bude v mých silách, tati, ale víš, jaké jsou učitelky drbný. Nic si nenechají pro sebe..."

Ve škole jsem neměl rád matematiku. Zajísal jsem, když se na teologické fakultě matematika nevyučovala.

Jinak by to mohlo dopadnout podobně:

"Tak nám, Pepíčku, řekni, kolik peněz zbude tvé mamince, když má v peněžence 1000 korun a za 900 korun si koupí boty?"

"Prosím nic, pane učiteli."

"Jak to? Ty snad, kluku, neznáš odečítání!"

"A vy zase neznáte mou mámu, pane učiteli. Ta si za ten zbytek koupí punčochy!"

Děti, nezapomínejte psát domácí úkoly! Aby to nedopadlo podobně jako u Marušky:

"Maruško, pročpak nemáš domácí úkol?" ptá se paní učitelka žákyně.

"Protože jste včera vypadala hrozně špatně, takže jsem si myslela, že budete mít chřipku a zůstanete doma v posteli!"

Vše dobré a stálý úsměv vám všem vyprošuje o. Pavel

VÝROČÍ

4. října oslaví 50. narozeniny znojemský rodák z farnosti sv. Kříže **R.D. PETR PAPOUŠEK**, který v současnosti působí ve farnosti Deblín a Křoví (více viz rozhovor s oslavencem).

4. října oslaví 50. narozeniny **R.D. PETR VÁCLAVEK**, který v letech 2013-15 působil jako kaplan v přímětickém farním týmu. Kněžské svěcení přijal v roce 2013. Od roku 2015 je správcem farností Rouchovany, Dukovany a Mohelno.

7. října uběhne 50 let od smrti převora znojemského dominikánského kláštera **P. AUGUSTINA JANA SCHERZERA**. Narodil se 2. 6. 1901 ve Vídni. Řádové sliby složil v roce 1920 v Olomouci, kde také v roce 1925 přijal kněžské svěcení. Působil jako ka-

zatel, redaktor časopisu Na hlubinu, vyučoval církevní dějiny a pastorální teologii. S nadšením se věnoval také lidovým misiím. V letech 1936-46 byl velmi oblíbeným a horlivým převorem ve Znojmě. Během války se zasadil o to, aby u Sv. Michala probíhala nadále česká kázání. Po 2. světové válce musel kvůli své německé národnosti opustit ČSR. Pracoval jako knihovník na Angeliku v Římě a působil jako spirituál ve smíšeném konviktu sv. Tomáše. Krátce před smrtí odešel do Grono ve Švýcarsku, kde náhle zemřel. Pohřben je v Grono. RIP

31. října uplyne 130 let od narození oblíbeného znojemského katechety **fr. ILDEFONSE LIMBURSKÉHO OP** (1889-1969). RIP

2. listopadu uplyne 100 let od narození **R.D. JANA KRÁLÍKA**, který v letech 1980-90 spravoval znojemskou farnost sv. Kříže a farnost Načeratice a rovněž vykonával funkci znojemského děkana a arcikněze. Narodil se ve Velké Bíteši. Kněžské svěcení přijal v roce 1943 v Brně a následně působil jako kaplan v Mrákotíně, Dačicích a Štítarech. Zde nakonec jako farář zůstal až do roku 1980. Přitom spravoval také farnost Chvalatice a byl správcem a následně děkanem vranovského děka-

nátu. Poslední rok života strávil jako pomocný duchovní v Podolí u Brna. Zemřel 5. 12. 1991 v Brně. Otec Jan byl známý svojí dobroserdečností a mariánskou zbožností. Byl členem kněžského hnutí Pacem in terris. RIP

7. listopadu uběhne 110 let od narození **Mons. KLEMENTA KRAMERTA**, který v době 2. světové války působil jako kaplan ve farnosti sv. Mikuláše ve Znojmě. RIP

Pravidelné mše svaté ve Znojmě

	Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
Sv. Mikuláš	9.00						
Sv. Kříž	8.00 10.00	18.00	18.00	18.00	18.00	17.00	18.00
kaple sester dominikánek		7.00	7.00	7.00	7.00	7.00	7.00
Sv. Jan Kř.		8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	
Sv. Alžběta	11.00						
Sv. Michal	18.00						
Louka	8.00			18.00			
Přímětice	9.30	18.00				18.00	
Hradiště	10.30					8.00	
pečovatelský dům Vančurova 17							9.00
nová nemocnice							14.30

Pravidelný program ve znojemských farnostech

Setkání katechumenů každou neděli v 9 h v sále kláštera u Sv. Kříže | **Mše sv. s programem pro děti** – každou neděli v 9 h u Sv. Mikuláše a v 10 h u Sv. Kříže | **Adorace** – každý čtvrtek od 20 do 21 h u Sv. Mikuláše | **Setkání katechumenů** každou neděli v 9 h v sále kláštera u sv. Kříže (začíná se 23.9.), opakování ve čtvrtek v 17 h u sv. Mikuláše | **Setkání dětí a jejich maminek** – každé pondělí a středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše | **Modlitby matek** – každé pondělí v 18 h na faře v Louce; každé úterý v 18 h v přímětické hřbitovní kapli | **Setkání Mariiny legie** – každé pondělí v 15.45 h na faře u sv. Kříže | **Zkoušky chrámového sboru** – každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže | **Setkání mládeže** – každý pátek v 19.30 h na faře u sv. Mikuláše; jednou za 14 dní v pátek večer na faře v Příměticích | jednou za 14 dní

v neděli v 19 h na faře v Příměticích – rozjímání nad Písmem | **Vzdělávací setkání nejen pro mládež** – jednou za 14 dní v pátek na faře v Louce (po mši sv. v 19.30 h) | **Zkoušky schůly** – každý pátek v 18 h na faře u sv. Mikuláše | **Setkání ministrantů** – každý pátek v 18 h na faře u sv. Mikuláše | **Setkání dominikánských terciářů** – každý poslední čtvrtek v měsíci po večerní mši sv. na faře u sv. Kříže | **Zkoušky dětské schůličky** – každou neděli od 9.10 h na faře u sv. Kříže (začíná se 29.9.)

Kontakty na znojemské farnosti

Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo
Mikulášské náměstí 62/13, 669 02 Znojmo

Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo
Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo

duchovní správce: Mons. Jindřich Bartoš

tel.: 603 290 082, e-mail: jindrichbartos@seznam.cz
kaplan R.D. Pavel Bublan

tel. 723 843 409, e-mail: pavelbublan@seznam.cz
web: www.farnostznojmo.cz

Římskokatolická farnost Znojmo – Louka

Loucká 3622/29, 671 81 Znojmo

duchovní správce: R.D. Ladislav Bublan

tel.: 605 186 648, e-mail: xublanoo@seznam.cz
web: www.farnostlouka.cz

Římskokatolická farnost Přímětice

Prokopa Diviše 18/12, 669 04 Znojmo 4 – Přímětice

duchovní správce: R.D. Jindřich Čoupek

e-mail: farnostprimetice@seznam.cz

tel.: 722 752 154 – R.D. Marek Coufal

web: www.farnostprimetice.cz

Římskokatolická farnost Znojmo-Hradiště

Křížovnická 3071/26, 669 02 Znojmo

duchovní správce: P. Josef Hudec O.Cr., tel.: 732 586 126

Kalendář akcí

13.9. Pá	ZNOJEMSKÉ VINOBRANÍ – u Sv. Mikuláše v 17 h mše sv., v 19 h Večer chval koncert vokální skupiny Mosty ve 21.30 h u Sv. Michala
14.9. So	ZNOJEMSKÉ VINOBRANÍ – u Sv. Mikuláše ve 12 h mše sv. na poděkování za úrodu (pout' u P. Marie Chlebové), sváteční koncert v 17 h
15.9.	měsíční modlitba v popické kapli v 15 h
19.9. Čt	mše sv. u Sv. Kříže při kněžské rekolekci v 9 h (u Sv. Jana Kř. mše sv. v 8 h nebude)
22.9. Ne	při bohoslužbách sbírka na podporu diecéze SETKÁNÍ DOSPĚLÝCH KATECHUMENŮ v 9 h v sále kláštera u sv. Kříže
26.9. Čt	setkání seniorů (KLAS) v 9 h na faře u sv. Kříže – prohlídka znojmských hradeb , od fary odejdeme společně – prohlídka začíná až v 10 h, vstupné 80 Kč/osobu SETKÁNÍ DĚTÍ, které letos byly u 1. sv. přijímání na Petrově v Brně od 9.30 do 14.30 h
27.9. Pá	charitní pout' ze Šatova do Hnanic u příležitosti Dne Charity, odjezd vlakem do Šatova v 8.57 h z vlakového nádraží (sraz v 8:45 h), poté pěšky do Hnanic (cca 4,5 km), setkání s poutníky z Charity Retz, v 11 h v kostele sv. Wolfganga česko-německá mše sv. děkovná mše při příležitosti 10. výročí návštěvy papeže Benedikta XVI. v Brně v 17.30 h v katedrále na Petrově
28.9. So	SLAVNOST SV. VÁCLAVA – mše sv. v 8 a v 18 h u Sv. Kříže, v 9 h u Sv. Mikuláše (malá neděle), poutní mše svatá v Louce v 10 h (P. Marian Husek)
29.9. Ne	svátek sv. archandělů – poutní mše sv. u kostela sv. Michala v 18 h mše sv. k výročí posvěcení kostela v Citonicích v 8 h mše sv. k výročí posvěcení kostela v Kuchařovicích v 8 h
4.10. Pá	první pátek – od 15 h adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže
5.10. So	ODPOLEDNE OTEVŘENÝCH DVEŘÍ V BÝVALÉM KAPUCÍNSKÉM KLÁŠTĚŘE na Masarykově nám. od 13 do 16 h měsíční pout' v Hl. Mašůvkách v 18 h, autobus ze Znojma v 17 h
6.10. Ne	KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA KOSTELA SV. MICHALA a přilehlého bývalého jezuitského areálu od 15 h (pořádá Nadace pro obnovu církevních památek děkanství znojmského)
9.10. St	POMOC CHUTNÁ SLADCE – akce KOLÁČ PRO HOSPIC od 8 do 17 h v centru Znojma na Obrokové ul. a také v Moravském Krumlově. Možnost seznámení s Domácím hospicem Znojmo. Za dobrovolný příspěvek návštěvníci obdrží chutný koláč, čímž přispějí na zdravotní pomůcky pro klienty hospice. Děkujeme všem, kteří přispějí do pokladniček Charity na podporu této služby, díky Vašemu zájmu nezůstávají umírající lidé na svůj odchod sami. Charita Znojmo
10.10. Čt	setkání seniorů (KLAS) v 9 h na faře u sv. Kříže – promítání filmu o životě Svatého Otce
11.10. Pá	Dýňová stezka od 18.30 do 20.30 h v parku na Komenského nám. (u restaurace Corso). Na všechny děti čeká malý dárek. Rodiče si mohou zakoupit výrobky uživatelů zařízení Charity Znojmo. Na všechny bude čekat ohnivá show, dýňové speciality a spousta zábavy. Zve Charita Znojmo.

13.10. Ne	mše sv. k výročí posvěcení kostela sv. Markéty v Přímětích v 8 h mše sv. k výročí posvěcení kaple sv. Terezie v Lesné v 15 h měsíční modlitba v popické kapli v 15 h
19.10. So	Svatohubertská mše svatá v 14.30 h v kostele sv. Wolfganga v Hnanicích
20.10. Ne	při bohoslužbách sbírka na misie koncert Magické píšťaly v 17 h v kostele v Louce (varhany Alfred Habermann, panova flétna Petr Tomeček)
24.10. Čt	setkání seniorů (KLAS) – návštěva školy v Kuchařovicích, odjezd autobusem MHD č. 801 v 8.52 h z autobusového nádraží
27.10. Ne	začíná zimní čas (hodiny se posunou o 1 hod. zpět)
1.11. Pá	SLAVNOST VŠECH SVATÝCH – první pátek – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., u Sv. Kříže od 15 h adorace a sv. zpověď, v 17 h mše sv.
2.11. So	PAMÁTKA ZEMŘELÝCH – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř. a v 18 h u Sv. Kříže měsíční pout' v Hl. Mašůvkách už v 17 h, autobus ze Znojma v 16 h (P. Jan Sokulski z Tasovic)
3.11.	mše sv. v obřadní síni na znojmském hřbitově v 15 h
11.11. Po	svátek sv. Martina – mše sv. s žehnáním vína ve Svatováclavské kapli v 18 h (u Sv. Kříže mše sv. nebude)
RŮŽENCOVÁ POBOŽNOST v měsíci říjnu každý všední den – růženec s písní v 7.30 h u Sv. Jana Kř., v 17.30 u Sv. Kříže (v pátek v 16.30 h), vedou různá farní společenství	
VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ Na základních školách se děti přihlásí u třídních učitelů, vyučování ve školách začne v týdnu od 30.9. Na faře u sv. Mikuláše bude první setkání všech dětí na vyučování náboženství v pátek 4.10.	
ADORACE každý čtvrtek od 20 do 21 h u Sv. Mikuláše Pravidelné ZKOUŠKY SCHÓLIČKY SOUHLÁSKY začnou 29. září. Sraz zpěváků je v každou neděli v 9.10 na faře u sv. Kříže. <i>Těší se Dominik a Gabča</i>	

POUT' PO STOPÁCH FRANCOUZSKÝCH SVĚTCŮ (září 2020)
Protože se probudila v Božím lidu opět touha po nějaké delší autobusové pouti do zahraničí, začínám plánovat na září 2020 pout' po stopách francouzských světců (Bernard, Jan Vianney, Markéta Marie Alacoque, Bernardeta). Navštívíme oblast Francie, která se nachází při hranici Francie, Itálie a Německa (je od nás vzdálená asi tolik co Řím). Je tedy třeba počítat s delším asi 14 hodinovým přejezdem od nás a potom zpět. Ve Francii se pak už bude jednat o kratší přejezdy. Rád bych navštívil Cluny, Cîteaux, Taizé, Ars, Para-le Monial, Nevers, Sept Fons a snad i další místa. Abych pout' neplánoval zbytečně, potřeboval bych už do Vánoc vědět, zda o pout' bude zájem. Proto informaci uveřejňuji již s ročním předstihem a prosím případné zájemce, aby se už nyní předběžně hlásili na můj email jindrichcoupek@seznam.cz nebo telefon 731 402 652. P. Jindřich Čoupek

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Ochmanová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 4/2019 vyšlo 12/9/2019 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. **Uzávěrka příštího čísla je 6. listopadu 2019.**